

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: N. V. T., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D.
sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č.j. MV-75632-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), byla

Shodu s prvopisem potvrzuje L.C.

zamítnuta a platnost povolení k dlouhodobému pobytu *I.* nebyla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců prodloužena, neboť účastník řízení neplní účel povoleného dlouhodobého pobytu, a *II.* nebyla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) větu druhou zákona o pobytu cizinců prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 5. 2018, č.j. OAM-21929-22/DP-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 1. 2019, č.j. MV-75632-4/SO-2018].

Žaloba

2. 1) Žalobce namítá, že správní orgán v podstatě opírá svá skutková zjištění pouze o protokol o výsledku žalobce ze dne 12. 10. 2017, tj. vycházel z jediného důkazu; výslech žalobce a jím předložené listiny byly hodnoceny účelově k podpoře stanoviska, že *„V průběhu správního řízení o žádosti účastníka bylo zjištěno, že minimálně během celého předchozího povoleného pobytu neplnil deklarovaný účel pobytu, neboť vykonával závislou práci namísto samostatné výdělečné činnosti.“*
3. 2) V hodnocení samotného výsledku se správní orgán a potažmo i žalovaná dopustily do značné míry účelové interpretace. Žalobcovy odpovědi nesvědčí o tom, že by se mělo jednat o závislou práci. Správní orgán pokládal i do značné míry kapciózní a hypotetické dotazy. Pokud se žalobce rozhodl, že nebude zpracovávat další zakázky po delší dobu, tak z ničeho nevyplývá, že za toto nebude nijak ze strany objednatele sankcionován, ale z hlediska slušnosti učiní oznámení o své nepřítomnosti, aby objednatel mohl zadat zakázku u jiného zpracovatele. Nelze tedy přisvědčit účelové interpretaci správního orgánu ohledně výkonu závislé práce, který vyjímá z kontextu samotné výpovědi žalobce určité věty či pasáže, ze kterých činí plně nezdůvodněné závěry. Žalobce již v odvolání argumentoval, že pokud jde o samostatnost vykonávané činnosti, není odůvodnění rozhodnutí přesvědčivé a přezkoumatelné. Žalobce podniká na základě smluv o dílo se spol. BONTU Invest s.r.o. Není nijak v rozporu se zákonem konkrétní písemnou smlouvu upřesnit v detailech ústní dohodou. Žalobce nemá žádnou pevnou „pracovní dobu“, ale mohl přicházet a odcházet na pronajaté pracoviště podle svého uvážení. Výkon své činnosti si mohl organizovat podle svého uvážení, nebyl vázán žádným časovým rozvrhem své práce či množstevními limity výrobků. Na věci nic nemění ani fakt, že pracoval na pronajatém místě v uzavřeném výrobním areálu. Čas strávený na tomto pracovišti se nikde neevidoval, rozhodující pro výši odměny za dílo byl počet zkontrolovaných výrobků. Ovšem pokud by neodevzdal zhotovenou zakázku podle počtu objednaných měření včas a řádně, nedostal by žádnou odměnu, ale jak velkou zakázku byl ochoten zpracovat, a tedy kolik si vydělat, zůstávalo jen na jeho uvážení. Na věci nic nemění ani to, že zpracovával zakázky pro stálého odběratele a v uzavřeném výrobním areálu. Správní orgán prvního stupně bez přesvědčivého zdůvodnění zpochybňuje, že žalobce vykonával činnost na vlastní odpovědnost. Správní orgán se nezabýval pojmovým znakem nadřízenosti – podřízenosti charakterizujícím závislou práci.
4. 3) Žalobce již v odvolání uvedl, že ke zjištění skutkového stavu, o kterém by nevznikaly důvodné pochybnosti, mělo být provedeno další dokazování, a to výsledkem odpovědných osob od zadavatele zakázek, zejména osoby prostředníka vietnamské národnosti p. T. Q. K. (mj. k upřesnění předmětu díla a podmínkám a dodávkám prací), který přebíral zakázky. Na tyto důkazní návrhy nebylo ze strany žalované reagováno a ani nebylo

zdůvodněno, proč provedení těchto důkazů nepovažuje za nutné k úplnému a pravdivému zjištění stavu věci. Navíc je třeba velmi pečlivě a s vysokou mírou opatrnosti hodnotit jakýkoliv výsledek účastníka řízení – cizince neovládajícího jednací jazyk a jeho výpověď je navíc interpretována osobou tlumočníka.

5. 4) Samotné odlišení, kdy se jedná o podnikání a kdy již o závislou práci, je často složitou právní otázkou. Pro žalobce bez právnického vzdělání a jako cizince s jazykovou bariérou je takové posouzení a rozlišení vysoce nad jeho schopnostmi a možnostmi. Posouzení, zda se jedná o podnikání, či závislou činnost, je předmětem předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu, avšak řízení o ní neproběhlo a ani nebylo správním orgánem nijak iniciováno, stejně tak nebyl podán žádný podnět k provedení kontroly podaný příslušnému orgánu podle místa výkonu činnosti, tedy Oblastnímu inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj. Vzhledem k závažnosti účinků rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a z hlediska vstřícnosti a dobré správy nic nebránilo správnímu orgánu v případě, že došel k závěru o existenci překážky pro vyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, žadatele upozornit, že spadá do závady pro případné rozhodování o dalším prodloužení pobytu, a eventuálně řízení přerušit až do napravení závadného stavu.
6. 5) Žalobce již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí vznesl námitku porušení zásady legitimního očekávání. Odůvodnění žalované je v tomto směru nepřesvědčivé. Žalovaná uvádí, že „v rámci řízení vyšly najevo okolnosti, pro které povolení k pobytu nelze prodloužit. Tyto okolnosti sice existovaly již v době předchozího rozhodnutí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, avšak nebyly tehdy správním orgánem I. stupně zjištěny“. Tím tedy žalovaná připouští, že rozhodnutí o předchozích žádostech (v roce 2015 a dříve) byla vadná, neboť žalobce i před rokem 2015 podnikal obdobným způsobem a rozhodování probíhalo za skutkového stavu, který byl téměř totožný se skutkovým stavem, který prokazoval žalobce i při podání poslední žádosti. Jeho legitimním očekáváním tedy bylo, že bude vyhověno i podané žádosti, neboť celková situace se nijak nezměnila, a to ani po stránce faktické, ani nedošlo k zásadní změně právních předpisů. Žalobce nikdy nebyl upozorněn, že by jeho předchozí výdělečná činnost byla protiprávní. Vadnost dřívějších rozhodnutí jde tedy k jeho tíži, neboť kdyby správní orgán rozhodoval správně, již dávno mohl učinit potřebná opatření k napravení závadného stavu. Žalobce je tedy tímto postupem poškozen.
7. 6) Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalované, že „činnost účastníka řízení naplňuje známky závislé činnosti a jedná se tedy ve smyslu § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, o výkon nelegální práce“. Toto hodnocení opět vychází z neúplně zjištěného skutkového stavu a jeho nesprávného právního posouzení, a navíc jde nad rámec oprávnění svěřeného správnímu orgánu zákonem na určitém úseku veřejné správy, hlavně pokud činnost žalobce posuzuje jako nelegální práci. Žalobce nezpochybňuje, že správní orgán je oprávněn učinit si úsudek o charakteru vykonávané činnosti žalobce (tj. konkrétně, zdali se jedná o podnikání či nikoliv), avšak není oprávněn vyslovit závěr, že se jedná o výkon nelegální práce žalobcem, protože tímto konstatováním sám jednání presumuje jako jednání zakládající skutkovou podstatu přestupku na úseku zaměstnanosti a zároveň kdo za jeho spáchání odpovídá. Hodnocení, že se u žalobce mělo jednat dokonce o prokázanou nelegální práci, je zjevným překročením mezí stanovených v § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu.
8. 7) Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců důvodem neudělení víza může být

skutečnost, že pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Intenzita těchto skutkových podstat v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Žalobce má za to, že pokud by byl v jeho činnosti spatřován výkon závislé práce (ovšem s tímto hodnocením zásadně nesouhlasí), tak tato činnost nemůže svou intenzitou být stavěna na roveň porušení jakýchkoliv zahraničněpolitických zájmů ČR. Správní orgány obou stupňů vytvářejí takto neoprávněně vlastní nepřezkoumatelné a neoprávněné důvody pro zamítnutí žádostí, resp. zrušení víz (dlouhodobých pobytů) cizinců. Správní orgán (a následně žalovaná) již ani nezkoumal, zda v době rozhodování překážka stále ještě existuje.

9. 8) Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je nedostatečné ve smyslu dopadů do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně se dopady do soukromých a rodinných poměrů žalobce zabýval pouze stručně, povrchně a v nedostatečném rozsahu. Vycházel pouze z podkladů obsažených ve spisu a ze šetření v informačním systému cizinců, aniž by zjišťoval aktuální stav. Žalovaná v podstatě přejala toto nedostatečné odůvodnění. Každé kritérium pro posuzování přiměřenosti v § 174a zákona o pobytu cizinců by mělo být pečlivě posouzeno a vyhodnoceno, opět i z pohledu ust. § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu. Žalobce již v odvolání namítal svůj vyšší věk, délku pobytu na území (téměř 10 let), ztrátu zázemí ve Vietnamu, neboť zde stěží bude hledat odpovídající práci a není účasten na systému zdravotního a sociálního pojištění zde. Je vysoká pravděpodobnost, že se dostane do situace hmotné nouze nejen on, ale hlavně jeho manželka a děti, které jsou do vysoké míry závislé na jeho příjmu z České republiky. Správní orgán provedl subjektivní, povrchní a nedůsledné hodnocení této otázky a v tomto bodě jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná. Stejně tak žalobce trvá na své námitce ohledně závažných nedostatků ohledně vyřizování vízových záležitostí na zastupitelském úřadu v domovské zemi žalobce.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že výslech žalobce nebyl jediným podkladem rozhodnutí. Správní orgán I. stupně kromě výpovědi žalobce vycházel rovněž z výpisu z evidence Cizineckého informačního systému, z výpisu z Živnostenského rejstříku a z dokumentů doložených samotným žalobcem (faktur, smluv, přiznání k dani z příjmu fyzických osob, platebního výměru a vyúčtování záloh). Žalobce nenavrhoval doplnění dokazování ani po řádné výzvě správního orgánu I. stupně a sám správní orgán I. stupně další dokazování neprováděl, neboť již neměl pochyby o skutkovém stavu.
11. K návrhu na vyslechnutí pana T. Q. K. došlo až v odvolání. Odvolací řízení je ovšem vedeno zásadou koncentrace řízení a odvolací orgán v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Komise neměla za to, že by výsledkem pana T. Q. K. bylo možné zjistit skutečný stav věci, ale spíše pouze účelový náhled na věc.
12. Z informací sdělených při výslechu žalobce není možné považovat jeho výdělečnou činnost za nezávislou, tzn. za takovou, která je vykonávána pod vlastním jménem, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost žalobce, ale naopak je vykonávána podle pokynů toho, kdo odměnu za práci vyplácí, jeho nástroji, na jeho náklady (z jeho materiálu), v jeho pracovním oděvu a v jeho areálu. Dle výslechu žalobce a doložených dokladů nelze usoudit, že žalobce vykonává dílo na svůj náklad a nebezpečí, samostatně, ani s vlastními

prostředky a vlastním rizikem. Komise připouští, že žalobce zřejmě může přicházet do práce v různý čas, nicméně jeho příchody a odchody jsou zaznamenávány přiložením otisku prstu při vstupu do areálu. Fakt, že žalobce některý den nemusí přijít do práce, Komise přičítá jeho snadné zastupitelnosti při výkonu práce. Ani to, že je placen od kusu, Komise nepovažuje za podstatný znak samostatné výdělečné činnosti.

13. Žalobce byl před provedením výsledku řádně poučen ve smyslu § 169j zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 18 odst. 1 správního řádu mimo jiné i o tom, že je povinen vypovídat pravdivě a nic nezamlčet, tudíž má Komise za to, že výslech žalobce je věrohodným důkazem. Pro úplnost Komise odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č.j. 7 Azs 78/2018-46. Sdělení žalobce uvedená v protokolu o výsledku tedy považuje Komise za pravdivá, což žalobce sám stvrdil svým podpisem, přičemž tlumočnicka si zvolil dle vlastního výběru a ze své vůle a nemůže tedy výslech zpochybňovat na základě tvrzení nesprávné interpretce odpovědi tlumočnickem.
14. Komise dále nesouhlasí s názorem žalobce, že posouzení, zda se v jeho případě jedná o závislou nebo samostatnou činnost, bylo předmětem předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu, ani že správní orgán I. stupně není oprávněn vyslovovat závěry o činnosti žalobce. Svůj názor Komise podpírá rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2017, č.j. 29 A 97/2015-88. Správní orgán I. stupně oprávněně posuzoval povahu činnosti žalobce a nepřekročil své pravomoci vzhledem k tomu, že nerozhodoval, zda je žalobce vinen ze spáchání jakéhokoli přestupku, neukládal mu za spáchání přestupku jakoukoli sankci, ani ho ze spáchání přestupku neobvinil. K řízení o spáchání správního deliktu fyzické osoby je příslušný Oblastní inspektorát práce, resp. Státní úřad inspekce práce, přičemž nezahájení řízení o přestupku spočívajícím ve vykonávání nelegální práce nemá vliv na napadené rozhodnutí Komise ani správního orgánu I. stupně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2011, č.j. 2 As 62/2011-77).
15. V rámci řízení v prvním stupni vyšly najevo okolnosti, pro které nelze povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, a žalobce nemůže očekávat, že jelikož zůstaly podstatné skutečnosti týkající se jeho výdělečné činnosti nezjištěny v předchozím řízení, zakládá to jeho legitimní očekávání, že zůstanou nezjištěny i v dalším. Komise tedy nemá za to, že by mohlo být porušeno jeho legitimní očekávání, které se zakládalo na tom, že i nadále nebude zjištěno, že neplní účel povoleného pobytu na území.
16. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81, nebo ze dne 16. 10. 2017, č.j. 6 Azs 302/2017-27) představuje neplnění účelu předchozího pobytu závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve výsledku uvedl, že práci pro společnost BONTU Invest s.r.o. vykonává již od roku 2014 nebo 2015. Z toho vyplývá, že činnost, kterou správní orgán I. stupně neposoudil jako podnikání, vykonával již v době platnosti předchozího povoleného pobytu. Komise tedy i s odkazem na ustálenou judikaturu považuje aplikaci výše uvedeného ustanovení za správnou.
17. V souvislosti s námitkou nedostatečného zhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce Komise připomíná, že na cizinci leží břemeno tvrzení ohledně prokázání intenzity jeho rodinných a soukromých vazeb na území České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č.j. 3 Azs 84/2016-39). Při výsledku žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádného rodinného příslušníka, ale že celá jeho rodina žije ve Vietnamu (manželka, děti, sourozenci) a že jediný důvod, který mu brání v opuštění České republiky, je podnikání. Komise

neshledává, že by žalobce byl ve vyšším věku, jak sám uvádí v žalobě, naopak je ve svých 48 letech stále ve věku produktivním. Z uvedeného je zřejmé, že k porušení rodinných vazeb nedojde a žalobce může být ekonomicky aktivní i v zemi původu, a Komise nevidí důvod, proč by se měl ocitnout v hmotné nouzi. Komise tedy považuje dopady rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu za přiměřené vzhledem k důvodům, na kterých rozhodnutí stojí.

18. K námitce závažných nedostatků při vyřizování záležitostí na zastupitelském úřadu České republiky ve Vietnamu Komise s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č.j. 7 Azs 78/2018-46, konstatuje, že se jedná o skutečnost, která nemá žádnou přímou souvislost s předmětem řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích konstantně uvádí, že tyto problémy je nutné řešit právními prostředky ochrany v řízení o případné nové žádosti o pobytové oprávnění, resp. prostředky ochrany proti postupu zastupitelského úřadu v procesu nabírání žádostí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č.j. 6 Azs 302/2017-27).

Replika

19. V replice žalobce namítl, že byt byl svědek T. Q. K. navržen žalobcem až v rámci odvolací řízení, nebylo možno tuto osobu opomenout i v řízení před správním orgánem první instance, když tato osoba měla po celou dobu spolupracovat se žalobcem (žadavat mu zakázky, kontrolovat je atd.), z čehož vyplývá stěžejní úloha této osoby pro objasnění skutkového stavu.
20. Žalovaná ohledně znaků závislé práce účelově interpretuje získané poznatky i ze samotné výpovědi žalobce, uvádí nepodložené subjektivní názory (např. že žalobce uváděl, že může vykonávat práci na zhotovení díla v různý čas podle jeho uvážení, pouze se evidovaly vstupy a opuštění areálu). Žalovaná k tomu zcela bez jakéhokoliv dalšího dokazování vyslovuje názor, že toto přičítá jeho snadné zastupitelnosti, aniž by měla za prokázané, že k tomu skutečně docházelo.
21. Výslech žalobce je třeba vzhledem ke všem okolnostem (zejména další interpretace jeho výpovědi tlumočnickem s následkem možného zkreslení) hodnotit velmi pečlivě a hlavně ve spojitosti s dalšími důkazy, které ovšem nebyly provedeny. Listiny, o nichž správní orgány tvrdí, že z nich vycházely, buď nemají žádnou relevanci k důvodu zamítnutí žádosti, nebo jsou opět správními orgány obou instancí interpretovány účelově v neprospěch žalobce.
22. Skutkový stav v předchozích řízeních o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl téměř totožný se zjištěným skutkovým stavem v tomto řízení. Žalobci tedy není jasné, z jakého důvodu správní orgán v předchozích řízeních tyto „podstatné skutečnosti“ nehodnotil. Jedinou odpovědí je to, že správní orgány podstatným způsobem změnilly právní názor na věc, aniž by z jejich strany vyšlo jakékoliv varování a upozornění na tuto změnu.

Posouzení věci krajským soudem

23. Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.
24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
25. Žaloba není důvodná.

26. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
27. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
28. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.*
29. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
30. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
31. Mezi účastníky řízení je spor zejména o to, zda činnost vykonávanou žalobcem lze hodnotit jako podnikání nebo jako závislou činnost.
32. Soud v této souvislosti zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81: *„Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. [...] Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“* Soud i v návaznosti na zmíněný rozsudek konstatuje, že podmínkou udělení, resp. i prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ je splnění formální i materiální podmínky podnikání kumulativně. Formální podmínka je splněna zápisem cizince do živnostenského rejstříku a splnění materiální podmínky je poté podmíněno faktickým výkonem podnikatelské činnosti. Definici podnikatele dává § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“): je za něj považován ten, kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Správní orgán I. stupně se povahou vykonávané činnosti žalobce podrobně zabýval na stranách 3 a 5 prvoinstančního rozhodnutí, žalovaná pak na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce nesplnil pojmový znak podnikání – samostatnost, naopak jeho činnost naplňuje znaky závislé práce, s čímž se ztotožnila i žalovaná. Z provedeného výsledku vyplynulo, že žalobce *svou činnost vykonává na adrese Chebská 55/7, Plzeň, v areálu společnosti GEMTEK CEZ s.r.o., kontroluje elektrické obvody na deskách. Nezná vztah mezi GEMTEK CEZ s.r.o. a BONTU Invest s.r.o.*

První den mu zástupce BONTU Invest s.r.o., pan T. Q. K., ukázal, co má dělat, vysvětlil mu, jak zapojí desku, jak ji zkontroluje a jak případně vymění vadný kondenzátor. Zná jen svou práci a neví, jestli je výsledkem nějaký výrobek. Pan T. mu řekl, kam má chodit pro nové desky, kam má zapisovat počty kusů a kde je jeho pracovní místo. Práci a pracovní místo mu určil pan T., když má nějaký problém, jde za ním. Je placen od kusu a pouze jestliže ho opravuje. Když je deska v pořádku, jen ji zkontroluje a nedostane za ni nic. Nemá určený počet kusů, které musí zkontrolovat, záleží na něm, kolik si chce vydělat. Nemá určenou pracovní dobu, ale do práce chodí obvykle v šest hodin ráno a odchází v šest hodin večer. Areál GEMTEK CEZ s.r.o. je otevřen obvykle od šesti hodin ráno do šesti hodin večer. Jeho docházka se eviduje elektronicky, vždy musí přiložit otisk prstu na vrátnici. Dovolenu nemá, delší nepřítomnost by musel ohlásit panu T. a jeho práci by možná přidělili někomu jinému. Po příchodu do práce se převlékne do pracovního oděvu, který si pronajímá od BONTU Invest s.r.o. V šatně má vlastní skříňku, od níž má klíč, ale neví, komu skříňka patří. Jídlo si nosí vlastní, jí v jídelně, může se zde zdržet 25 – 30 min. Materiál si neobstarává, nástroje má v nájmu, nové kondenzátory má k dispozici ve skladu, pořizuje je BONTU Invest s.r.o. Faktury za něj vystavuje BONTU Invest s.r.o. jednou za měsíc, pro nikoho jiného nepracuje. Žalobce tak nerozhodoval o činnosti, kterou vykonával v areálu společnosti Gemtek, úkoly mu dávala třetí osoba (zástupce společnosti BONTU Invest s.r.o.), příchod a odchod byl evidován prostřednictvím otisku prstu, odměna mu byla vyplácena podle počtu zpracovaných kusů, odvedenou práci kontroloval zástupce společnosti BONTU Invest s.r.o., materiál, se kterým žalobce pracoval, byl ve vlastnictví společnosti BONTU Invest s.r.o. Samostatnost je jedním z pojmových znaků živnosti a podnikání obecně, tudíž pro její absenci nelze uvedenou činnost žalobce považovat za výkon samostatně výdělečné činnosti. Činnost vykonávaná žalobcem nevykazuje znaky podnikání, mj. i z důvodu, že není vykonávána zcela nezávisle, tzn. pod vlastním jménem, a s vlastní odpovědností, ale naopak podle pokynů toho, kdo odměnu za vykonanou práci vyplácel. Správní orgány obou stupňů naopak rozvedly tři základní znaky závislé práce, tedy soustavnost, osobní výkon práce a vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že v činnosti žalobce jsou všechny tyto znaky obsaženy a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobce tedy nevykonával podnikatelskou činnost, nýbrž šlo o závislou práci, pro jejíž výkon však nedisponoval příslušným oprávněním, a tudíž šlo o práci nelegální. V dané věci tak lze učinit závěr, že formální stránka podnikání naplněna byla, nicméně materiální již nikoli, neboť se fakticky jednalo o výkon závislé práce. Podle žalobce závěr o závislém charakteru jeho práce vyvrací smlouvy o dílo, faktury, daňová přiznání a podnájemní smlouvy a skutečnost, že žalobce má živnostenské oprávnění, platí daně a odvádí zákonné odvody na veškerá pojištění. Pro posouzení věci však není rozhodné, jak žalobce svou výdělečnou aktivitu označoval či formálně vykazoval, ale co bylo její podstatou. Prvoinstanční správní orgán se v rozhodnutí podrobně zabýval znaky podnikání i závislé práce a dostatečně popsal, z jakých důvodů nebylo možno označit žalobcovu činnost za podnikání a proč šlo o závislou, potažmo nelegální práci. Se závěry prvoinstančního správního orgánu stran neplnění účelu pobytu žalobcem se ztotožnila i žalovaná a ztotožňuje se s nimi i soud.

33. K námitce, že správní orgány vycházely pouze z jediného výsledku žalobce, soud uvádí, že řízení zahajovaná na návrh jsou ovládána zásadou dispoziční, a je v zájmu žadatele, aby k žádosti předložil veškeré potřebné náležitosti, tvrdil a prokázal splnění podmínek pro prodloužení pobytového oprávnění. Z provedeného výsledku žalobce byly zjištěny všechny podstatné skutečnosti pro vydání rozhodnutí ve věci a nebylo tedy nutné provádět další dokazování. Žalovaná zcela přiléhavě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 16. 10. 2017, č.j. 6 Azs 302/2017-27, v němž soud uvedl následující: „řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Sama stěžovatelka při výslechu popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. **Správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co během řízení sama stěžovatelka tvrdila.** Správní orgán prvního stupně pak v rozhodnutí dostatečně podrobně popsal, proč nepředstavuje pracovní činnost stěžovatelky samostatnou výdělečnou činnost.“ Zdejší soud nemá důvod se od učiněných závěrů odchylovat. Žalovaná navíc při svém rozhodování vycházela ze všech dokladů, jež žalobce k žádosti doložil, zejména z přiznání k dani z příjmů za rok 2016, smluv o dílo se společností BONTU Invest s.r.o., smlouvy o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků uzavřenou se společností BONTU Invest s.r.o. a z doložených faktur, a v napadeném rozhodnutí zdůvodnila, proč tyto doklady vyhodnotila jen jako formální deklaraci vztahu živnostníka a obchodního partnera, když po materiální stránce byly naplněny znaky závislé práce (viz výše).

34. K námitkám týkajícím se samotného výslechu žalobce soud konstatuje, že jeho výslech byl klíčovým důkazem. Tato skutečnost však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Naopak podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pro projednávanou věc je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci, přičemž účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. V daném případě je rovněž podstatné uvést, že řízení ve věci žalobce je řízením zahajovaným na žádost, a je tedy v zájmu žalobce jakožto žadatele, aby předložil veškeré potřebné náležitosti a tvrdil a prokázal splnění všech podmínek pro prodloužení pobytového oprávnění. Žalobce při výslechu popsal svou dosavadní činnost, kterou správní orgán vyhodnotil jako jinou činnost, než je podnikání, za jehož účelem mu byl předchozí pobyt na území povolen (konkrétně tuto činnost vyhodnotil jako závislou práci dle zákoníku práce, přestože žalobce měl pobyt povolený za účelem podnikání). Správnímu orgánu nelze klást k tíži, že vycházel z toho, co žalobce sám během své výpovědi tvrdil. Žalobce byl informován a poučen o tom, jaké skutečnosti by měl tvrdit a že má povinnost svá tvrzení rovněž prokázat. Jednalo se o skutečnosti týkající se reálného provozování živnosti tak, aby účel jeho předchozího pobytu byl naplňován. Položené otázky se nejeví kapciózními nebo nepřipustně hypotetickými. Soud se neztotožnil ani s výtkami směřujícími proti samotnému hodnocení skutečností, které žalobce vypověděl v rámci výslechu. Interpretace výslechu není nijak účelová. Soud má naopak za to, že výslechem žalobce bylo bezpečně prokázáno, že žalobce osobně a soustavně konal práci pro společnost Gemtec skrze zprostředkovatele BONTU Invest s.r.o. podle jeho pokynů v podřízeném vztahu. Žalobce vypověděl, že práci mu zadává pan T. Q. K., který je zaměstnancem zprostředkovatele, k práci žalobce využívá pomůcky zprostředkovatele, jeho docházka je v areálu společnosti Gemtec monitorována, nerozhoduje o náplni své činnosti. Tyto skutkové okolnosti jednoznačně vypovídají o tom, že žalobce vykonával závislou práci. Na tom nemůže nic změnit ani to, že žalobce mohl do areálu společnosti Gemtec dorazit podle svého uvážení, tj. neměl pevně stanovenou pracovní dobu. Je třeba si uvědomit, že zákoník práce upravuje řadu forem docházky do práce, přičemž pružná pracovní doba je pracovněprávními předpisy předvídána. Soud vnímá, že rozlišení závislé a samostatné činnosti někdy může být složitou právní otázkou a že u žalobce absentuje právnické vzdělání a je jazyková bariéra. Při jeho účastnickém výslechu však s ním nebyly probírány složité právní otázky; žalobce byl dotazován na určité skutkové okolnosti a na jednotlivé otázky – prostřednictvím tlumočníka – přiměřeně, logicky a věcně odpovídal. Že z jeho odpovědi

bylo možno dojít k závěru, že vykonával závislou práci, tak nepadá na vrub nepřiměřených otázek ani jazykové nekompetence.

35. K námitce týkající se neprovedení výsledku pana T. Q. K. soud konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že uvedený důkazní návrh byl žalobcem učiněn až v podaném odvolání, kde žalobce uvedl, že pan T. Q. K. měl být správním orgánem vyslechnut z důvodu upřesnění skutkového stavu. K tomu soud konstatuje, že dané řízení je řízením o žádosti a byť i v něm se uplatní obecně stanovená povinnost správních orgánů zjistit skutkový stav takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nezabývá to účastníky jejich povinnosti v míře zvýšené oproti řízením vedeným z moci úřední nejen tvrdit všechny rozhodující skutečnosti, ale ty i prokazovat (a to ve vlastním zájmu), jak stanoví § 52 správního řádu, podle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. K navrhování důkazů účastníky je však třeba ve vztahu k projednávané věci přičinit dvě poznámky: jednak obecně platí, že důkazy se navrhuje ke konkrétním tvrzením, a to k těm, která mají být jimi prokázána. Jinak řečeno, není možno pouze předložit důkazní návrh, aniž by bylo současně tvrzeno, co z něj má vyplynout, respektive co jím má být vlastně prokázáno. Je tomu tak i proto, že správní orgán, jak plyne rovněž z § 52 správního řádu, není důkazními návrhy účastníků vázán, vždy však provede ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Takové rozhodnutí však nemůže správní orgán logicky učinit, pokud účastník navrhuje důkaz opomene tvrdit, co chce takovým důkazem prokazovat. Takový případný důkazní návrh pak není možno považovat za řádný. Druhou poznámkou je pak nutno připomenout zásadu koncentrace správního řízení upravené v § 82 odst. 4 správního řádu, podle níž k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Podle tohoto ustanovení je tedy účastník řízení zásadně povinen svá tvrzení a příslušené důkazní návrhy koncentrovat do řízení vedeného správním orgánem I. stupně, neboť v dalším průběhu řízení je již nebude moci uplatnit. Tím se sleduje především zájem na hladkém a procesně efektivním průběhu řízení. V projednávané věci žalobce sice navrhl provést důkaz spočívající ve výsledku pana T. Q. K., avšak tvrzené konkrétní skutečnosti, které by mohly být prokazovány, v případě žalobce absentovaly, neboť žalobce žádné takové správnímu orgánu nesdělil. Současně žalobce neuvedl, co konkrétního by mělo být jím navrženým důkazem prokázáno, pouze toliko uvedl, že tato osoba měla být vyslechnuta z důvodu upřesnění skutkového stavu. Z tohoto důvodu tedy nebylo v daném případě povinností žalované navrhovaný výsledek provést. Žalovaná se zjištěným skutkovým stavem a jednotlivými podklady pro vydání rozhodnutí, které byly provedeny jako důkaz, dostatečným způsobem ve svém rozhodnutí zabývala a dospěla k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu.
36. K námitce předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu soud konstatuje, že i když správní orgán I. stupně ani žalovaná nevykonávají kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti ve smyslu § 125 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, přesto si mohou i při výkonu vlastní působnosti nepochybně učinit úsudek o povaze činnosti vykonávané cizincem [srov. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého: *„Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.“*]. Správní orgán I. stupně je mimo jiné

oprávněn posuzovat (v návaznosti shora citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců), zda cizinec plní účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno. V daném případě bylo žalobci uděleno povolení k pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Správní orgán I. stupně si tedy mohou nepochybně učinit úsudek o tom, zda činnost žalobce je podnikáním či nikoli. V nyní posuzovaném případě je podstatné, že správní orgány věc nehodnotily z toho hlediska, zda jednáním žalobce byl spáchán správní delikt, resp. přestupek a kdo za něj odpovídá ve smyslu zákona o zaměstnanosti. Správní orgány se zabývaly otázkou, zda se jednalo o závislou práci (v případě žalobce nelegální, neboť k ní neměl příslušné povolení) či podnikání. V daném případě nebyla prováděna kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti, bylo kontrolováno toliko naplnění podmínek povolení k dříve udělenému pobytu. Nedošlo tak tedy k překročení pravomoci či působnosti správních orgánů. Poněkud jinou záležitost by bylo, pokud by pobytové správní orgány překročily meze stanovené § 57 správního řádu, za nichž si mohou o určité dílčí (předběžné) otázce učinit úsudek, jak naznačoval žalobce. Tak by tomu bylo například tehdy, pokud by správní orgány předpokládaly spáchání trestného činu přestupku či jiného správního deliktu, kdo za něj odpovídá, popř. osobní stav cizince, což se však v případě žalobce nestalo. Správní orgány učinily pouze předběžný závěr o povaze žalobcovy výdělečné činnosti, nebylo tedy namístě postupovat dle § 57 správního řádu.

37. K namítanému porušení legitimního očekávání soud připomíná, že *Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (§ 3 správního řádu).* Soud nemá za to, že správní orgány podstatným způsobem změnily právní názor na věc. Specifikum daného případu je spíše v tom, že zatímco v předchozích řízeních byl skutkový stav věci zjišťován formálně, v řízení, jehož výsledek je aktuálně přezkoumáván, byl skutkový stav věci zjištěn v souladu s náročnými požadavky ustanovení § 3 správního řádu. I podle názoru zdejšího soudu je na místě odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2013, č.j. 59 A 15/2012-40: *„Princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu poškozen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či obdobné) nepoškozeno.“* V rámci aktuálního řízení vyšly najevo okolnosti, pro které povolení k pobytu nelze prodloužit. Účastník řízení nemůže očekávat, že jelikož zůstaly podstatné skutečnosti týkající se jeho výdělečné činnosti nezjištěny v předchozím řízení, zakládá to jeho legitimní očekávání, že zůstanou nezjištěny i v dalším řízení.
38. K námitce, že žalované ani prvoinstančnímu orgánu nebyla svěřena pravomoc k posouzení otázky, zda se žalobce dopustil výkonu nelegální práce, jak žalovaná, tak správní orgán I. stupně uvedly, že správní orgán I. stupně nepochybně není orgánem, který je oprávněn rozhodovat o tom, zda se cizinec dopustil přestupku či správního deliktu na úseku zaměstnanosti, je však nepochybně oprávněn učinit si na základě provedených důkazů úsudek o tom, zda tento svým jednáním naplnil důvod pro zamítnutí podané žádosti či pro zrušení povoleného pobytového oprávnění včetně toho, zda se dopustil výkonu nelegální práce. Správní orgán byl tedy oprávněn posuzovat, zda žalobce reálně účel dosavadního povoleného pobytu naplňoval, zda jej neobcházel a nezneužíval pro jiný než deklarovaný účel a zda jeho výdělečná činnost skutečně nesla znaky podnikání, nebo se jednalo o závislou práci. Tomuto postupu odpovídá i závěr Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 24. 7. 2019, č.j. 6 Azs 373/2018–30, v němž bylo vysloveno, že: *„Při posuzování*

otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání nebo závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek bez nutnosti obracet se dle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu s podnětem k zahájení řízení na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti.“ Soud tedy uzavírá, že správní orgány nepřekročily meze své pravomoci.

39. K otázce intenzity skutkové podstaty jiné závažné překážky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že žalobci byla zamítnuta žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území, která spočívala jednak v neplnění účelu, pro který byl žalobci pobyt udělen, jednak ve výkonu nelegální práce. Správní soudy obecně dovozují, že výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Podezření správního orgánu na obcházení zákona cizincem lze nepochybně hodnotit jako možnou překážku pobytu cizince na území České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou, protože je zájmem státu, aby povolení k pobytu náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá, a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob nebo státu samotného (srov. právní věta rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č.j. 11 A 168/2017-47). S přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činnosti žalobce, který žalovaná označila za nelegální práci, přičemž příjmy žalobce pochází pouze z této činnosti, je výkon nelegální práce právě takové intenzity, k níž lze jako k jiné závažné překážce přihlížet. Žalobce totiž jedinou svou činností naplňuje znaky závislé činnosti a jinou činnost nevykonává. Nejvyšší správní soud se ve svých rozsudcích nelegální práci jako jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území České republiky opakovaně zabýval. Zmínit lze např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č.j. 9 Azs 66/2019-41, ve kterém uvedl, že jinou závažnou překážkou dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „*může být v obecné rovině i zjištěná činnost naplňující znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti ... při výkladu tohoto pojmu a jeho aplikaci je třeba vždy přihlížet ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činnosti, které by bylo lze označit za nelegální práci*“. Jak bylo uvedeno výše, jednalo o jedinou činnost žalobce, která naplňovala znaky závislé činnosti – nelegální práce, tudíž je takové intenzity, k níž lze jako k jiné závažné překážce pobytu cizince na území přihlížet. Z uvedeného zároveň plyne, že vykonával-li žalobce svou jedinou činností nelegální práci, nemohl plnit účel předchozího pobytu. Výše byla citována příslušná ustanovení zákona a popsáno, že výkon nelegální práce žalobce je jinou závažnou překážkou pro prodloužení jeho pobytu na území, proto soud považuje závěr žalované za zcela zákonný a s bližším odůvodněním odkazuje výše.
40. K námitce nesprávného, resp. nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů se tímto ve svých rozhodnutích zabývaly.
41. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb*

ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

42. K tomu zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č.j. 8 As 109/2013-34, tento názor: „*Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamena, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.*“
43. V daném případě prvoinstanční orgán zhodnotil, že rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bude mít vliv na podnikání žalobce, avšak v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce nepodnikal, nýbrž vykonával nelegální práci. Zároveň uvedl, že žadatel je v produktivním věku, a tak může podnikat nebo pracovat v domovské zemi, kde má navíc rodinné zázemí. Na území České republiky nemá žádné příbuzné, naopak ve Vietnamské socialistické republice má manželku a tři děti. Na území České republiky žalobce pobývá od roku 2008, dle správního orgánu se nejedná o dobu, která by vedla k vybudování pevných sociokulturních vazeb v ČR, a která by sebou nesla zpřetrhání rodinných či sociokulturních vazeb se zemí původu. Dle sdělení žalobce má na území domovského státu svoji rodinu, je s ní v kontaktu. Správní orgán I. stupně uzavřel, že následky rozhodnutí jsou přiměřené důvodům, pro které není možno předmětné žádosti vyhovět, tj. skutečnost, že žadatel neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu a vykonával závislou práci mimo pracovněprávní vztah a bez platného povolení k zaměstnání či zaměstnanecké karty. Jedná se o natolik závažnou skutečnost, při níž je jednoznačně veřejný zájem postaven nad zájmem jednotlivce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uzavřela, že rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Soud navíc podotýká, že nebyly zjištěny žádné významné majetkové či jiné vazby žalobce na území České republiky. Současně ani žalobce nepředložil žádné důkazy, které by prokazovaly nepřiměřený dopad rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Není pravdou, že by se správní orgán musel vyjádřit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ke každému z faktorů obsažených v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Výslovně je třeba se vyjádřit jen k těm skutečnostem, které jsou svým významem rozhodné. V daném případě správní orgány zohlednily okolnosti významné pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a dospěly k závěru, že rozhodnutí je přiměřené. S ohledem na provedenou rekapitulaci tudíž soud – na rozdíl od žalobce – neshledává v přezkoumávaném případě nesprávné, resp. nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
44. V této souvislosti se soud ztotožňuje s argumentací žalované, že nedostatky při vyřizování záležitostí na zastupitelském úřadu České republiky ve Vietnamu jsou skutečností, která

nemá žádnou přímou souvislost s předmětem řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a že tyto problémy je nutné řešit právními prostředky ochrany v řízení o případné nové žádosti o pobytové oprávnění, resp. prostředky ochrany proti postupu zastupitelského úřadu v procesu nabírání žádostí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č.j. 6 Azs 302/2017-27).

45. Ani žalobní bod týkající se posouzení přiměřenosti důsledků rozhodnutí důvodu pro zrušení, resp. neprodloužení platnosti tudíž nebyl shledán důvodným.

Rozhodnutí soudu

46. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

47. Žalovaná, která měla ve věci plný úspěch, požadavek na náhradu nákladů řízení neuplatnila, a proto bylo rozhodnuto, že náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 13. ledna 2021

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu